

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sžp/6/2013
Identifikačné číslo spisu:	8013200036
Dátum vydania rozhodnutia:	10.02.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8013200036.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Ľubice Filovej, v právnej veci žalobkyne: MAVIBA, spoločnosť s ručením obmedzeným, IČO: 36 480 428, so sídlom Železničiarska č. 6, 094 31 Hanušovce nad Topľou, zast.: JUDr. Martinou Kožárovou Jenčovou, advokátkou so sídlom advokátskej kancelárie Slovenská č. 69, 080 01 Prešov, proti žalovanej: Slovenská inšpekcia životného prostredia - ústredie, so sídlom Karloveská č. 2, 842 22 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v konaní, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. septembra 2013 č. k. 5S/2/2013-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 18. septembra 2013 č. k. 5S/2/2013-48 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná je povinná do 30 dní od doručenia rozsudku zaplatiť žalobkyni na účet jej právnej zástupkyne náhradu trov konania vo výške 137,97 €.

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 43 960 026 12/9162-32248/Leg zo dňa 14.11.2012 (č. l. 6 - ďalej tiež „napadnuté rozhodnutie“) žalovaná ako odvolací orgán oprávnený v zmysle § 9 a § 10 zákona č. 525/2003 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, postupom podľa § 58 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v neskoršom znení (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdila odvolaním napadnuté rozhodnutie Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice č. j.: 43 965 025 12/6705-20813/Kub z 26.07.2012 (č. l. 13 - ďalej tiež „prvostupňové rozhodnutie“ alebo „prvostupňová inšpekcia“).

2. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bola žalobkyni za kontrolou zistené nedodržanie ustanovení

zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 223/2001 Z. z.“) a ďalších všeobecne záväzných právnych predpisov odpadového hospodárstva uložená pokuta v celkovej výške 1 600,- €.

3. Uloženie čiastkovej pokuty vo výške 330,- € žalobkyni podľa § 78 ods. 1 písm. g) zák. č. 223/2001 Z. z. prvostupňová inšpekcia odôvodnila tým, že v kontrolovanom období ako odosielateľ a príjemca nebezpečného odpadu kategórie č. 16 01 04 - N vôbec neohlásila ustanovené údaje z evidencie na kópiách sprievodných listov nebezpečných odpadov (ďalej na účely rozsudku len „SLNO“) príslušnému Obvodnému úradu životného prostredia vo Vranove nad Topľou (ďalej na účely rozsudku len „OÚŽP“) a Krajskému úradu životného prostredia v Prešove (ďalej na účely rozsudku len „KÚŽP“) podľa ust. § 12 ods. 4 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 283/2001 Z. z. o vykonaní niektorých ustanovení zákona o odpadoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. č. 283/2001 Z. z.“) za prepravy uvedeného odpadu uskutočnené zo zariadení na zber starých vozidiel prevádzkovaných fyzickou osobou - podnikateľom A. M. - J. a spoločnosťou EKOS, spol. s r.o., Stará Ľubovňa, čím porušila ust. § 20 ods. 2 písm. b) zák. č. 223/2001 Z. z.

4. Ďalšie uloženie čiastkovej pokuty žalobkyni vo výške 330,- € podľa § 78 ods. 2 písm. a) zák. č. 223/2001 Z. z. prvostupňová inšpekcia odôvodnila tým, že v kontrolovanom období prevádzkovala zariadenie na zber a spracovanie starých vozidiel s tým, že nedodrжала podmienku č. 5 súhlasu na túto činnosť vydaného prostredníctvom rozhodnutím OÚŽP č. 2006/01513-06 zo dňa 01.12.2006, pretože novouzatvorené zmluvy na odber odpadov vznikajúcich pri spracovaní starých vozidiel s oprávnenou osobou (t. j. Rámcová zmluva o ekologickom zneškodnení odpadov č. 60/EKO/2007 zo dňa 28.11.2007, Zmluva o bezplatnom odbere opotrebovaných pneumatík zo dňa 10.03.2008, Zmluva o poskytnutí služieb č. 10/2008 zo dňa 22.03.2008) nepredložila OÚŽP v termíne do 10 dní po ich uzatvorení.

5. Rovnako uloženie čiastkovej pokuty žalobkyni vo výške 340,- € podľa § 78 ods. 2 písm. f) zák. č. 223/2001 Z. z. prvostupňová inšpekcia odôvodnila tým, že v roku 2007 odpad kategórie č. 16 01 22 - O a v roku 2008 odpad kategórie č. 16 01 19 - O odovzdala spoločnosti KRASPLAST spol. s r.o., Terchová ako osobe bez oprávnenia na nakladanie s týmito druhmi odpadov podľa zák. č. 223/2001 Z. z., čím porušila povinnosť vyplývajúcu z ust. § 19 ods. 1 písm. f) zák. č. 223/2001 Z. z.

6. Tiež uloženie čiastkovej pokuty žalobkyni vo výške 400,- € podľa § 78 ods. 2 písm. g) zák. č. 223/2001 Z. z. prvostupňová inšpekcia odôvodnila tým, že v kontrolovanom období ako odosielateľ a zároveň príjemca odpadu kategórie č. 16 01 04 - N prijatého zo zariadení na zber starých vozidiel, prevádzkovaných fyzickou osobou - podnikateľom A. M. - J. a spoločnosťou EKOS, spol. s r.o., Stará Ľubovňa, nevedla evidenciu o tomto prepravovanom nebezpečnom odpade na tlačive SLNO, čím porušila ust. § 20 ods. 2 písm. a) zák. č. 223/2001 Z. z.

7. V poslednom prípade uloženie čiastkovej pokuty žalobkyni vo výške 200,- € podľa § 78 ods. 2 písm. zh) zák. č. 223/2001 Z. z. prvostupňová inšpekcia odôvodnila tým, že v období od 15.05.2007 do 05.06.2008 pri prevzatí starých vozidiel od občanov a iných pôvodcov do kontrolovaného zariadenia na spracovanie starých vozidiel vystavovala potvrdenia o prevzatí starých vozidiel v rozpore s prílohou č. 2 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 125/2004 Z. z., ktorou sa stanovujú podrobnosti o spracúvaní starých vozidiel a o niektorých požiadavkách na výrobu vozidiel v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „vyhl. č. 125/2004 Z. z.“), pretože predmetné potvrdenia neobsahovali dátum odovzdania v časti I. údaje o držiteľovi starého vozidla, čím porušila ust. § 52 ods. 1 písm. k) zák. č. 223/2001 Z. z.

8. Žalovaná v napadnutom potvrdzujúcom rozhodnutí vychádzala zo skutkových zistení zachytených v protokole z kontroly č. 118/2008 z 29.09.2008 (ďalej na účely rozsudku len „protokol“). Na odvolanie žalobkyne proti uloženej pokute pôvodne dňa 10.09.2009 túto pokutu Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 28.01.2011 zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Správnosť záverov krajského súdu potvrdil Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „Najvyšší súd“) rozsudkom sp. zn. 8Sžp/10/2011

zo dňa 22.03.2012 (ďalej na účely rozsudku len „pôvodný rozsudok“).

Dôvodom zrušenia pôvodných rozhodnutí podľa obidvoch súdov bola nepreskúmateľnosť rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu pre nedostatok dôvodov objasňujúcich,

- prečo pri kontrole zistených nedostatkov nebolo možné alebo účelné uloženie opatrení na nápravu podľa ust. § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z.,
- chýbalo odôvodnenie, na základe akých zákonných ustanovení a správnej úvahy dospel správny orgán k záveru, že žalobkyňa je odosielateľom a príjemcom nebezpečného odpadu a že staré vozidlá sú nebezpečným odpadom a
- neboli uvedené znenia zákonných ustanovení, podľa ktorých žalovaná ako aj prvostupňová inšpekcia pri rozhodovaní postupovali.

9. V ďalšom konaní prvostupňová inšpekcia podľa názoru žalovanej odstránila vytýkané nedostatky a mala dostatočne odôvodniť neakceptovanie odvolacích námietok žalobcu.

10. Najmä vyzvala žalobkyňu na doplnenie dokazovania a podľa § 33 Správneho poriadku jej umožnila sa vyjadriť k podkladom pre rozhodnutie, spôsobu ich zisťovania, ako aj podať návrh na doplnenie v stanovenej lehote. Následne prvostupňová inšpekcia vydala svoje rozhodnutie o uložení pokuty, ktoré žalobkyňa opätovne napadla administratívnym odvolaním.

11. Žalovaná ďalej v napadnutom rozhodnutí konštatovala, že dôkladne preskúmala celý obsah spisu predložený prvostupňovou inšpekciou, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia, ako aj dôvody uvádzané žalobkyňou a dospela k záveru, že prvostupňová inšpekcia rozhodla správne a pri uložení pokuty podľa § 78 ods. 1 písm. g) a § 78 ods. 2 písm. a), f), g), zh) zák. č. 223/2001 Z. z. rozhodla v súlade so zákonom.

12. Najmä žalovaná argumentovala, že

- v prvostupňovom rozhodnutí je bez pochybností objasnené, že išlo o prepravu odpadu, ktorý nebezpečnú vlastnosť mal a teda je podľa vyhlášky č. 284/2001 Z. z., ktorou sa ustanovuje Katalóg odpadov, správne zaradený ako odpad kategórie č. 16 01 04 - staré vozidlá (kategória - nebezpečný),
- stotožňuje sa s názorom prvostupňovej inšpekcie, že žalobkyňa je odosielateľom nebezpečných odpadov, pretože v sídle zariadení na zber nebezpečný odpad prevzala od svojich zmluvných partnerov (1024 ks starých vozidiel od podnikateľa A. M. - J. a 155 ks starých vozidiel od spoločnosti EKOS spol. s r.o.), a následne ho prepravovala svojimi vlastnými dopravnými prostriedkami do zariadenia na zber a spracovanie starých vozidiel v Hanušovciach nad Topľou, ktorého je prevádzkovateľom,
- nakoľko sa stala odosielateľom, ako aj príjemcom nebezpečného odpadu, mala preto plniť všetky povinnosti, ktoré jej z ust. § 20 zák. č. 223/2001 Z. z. vyplývali, t. j. aj vyplňať tlačivo SLNO.

13. Záverom sa žalovaná postupne vyjadrila k nasledujúcim námietkam žalobkyne, t. j.

- o nemožnosti dodržania podmienky č. 5 vyššie citovaného súhlasu,
- odovzdaniu odpadu kategórie č. 16 01 22 - O (v roku 2008) a odpadu kategórie č. 16 01 19 - O (v roku 2008) spoločnosti bez oprávnenia na nakladanie s týmito druhmi odpadov,
- vystavovaniu potvrdenia o prevzatí starých vozidiel
- nedôvodnosti uložených pokút ako aj
- výške pokuty za jednotlivé zistené nedostatky.

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

14. Uvedené rozhodnutie žalovanej napadla žalobkyňa na Krajskom súde v Prešove zo 14.01.2013.

15. Krajský súd ako súd prvého stupňa po preskúmaní napadnutého rozhodnutia v rozsahu žalobných dôvodov, po vypočutí účastníkov konania a oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Preto napadnuté ako aj prvostupňové rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. d) a e) O.s.p. zrušil a vec opätovne vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

16. Po citácii § 250j ods. 1, § 244 ods. 1, § 247 ods. 1 a 2 O.s.p., § 1 ods. 2, § 73 ods. 1 a 2, § 78 ods. 1 písm. g), odsek 2 písm. a), f), g) a zh), § 20 ods. 2 písm. a) a b), § 7 ods. 1 písm. l), § 19 ods. 1 písm. f) zák. č. 223/2001 Z. z. a § 59 ods. 1 Správneho poriadku krajský súd odkázal na právne názory obsiahnuté v pôvodnom rozsudku Najvyššieho súdu, že na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov. Pri súbehu viacerých správnych deliktov (viacčinný súbeh) je pri nedostatku špeciálnej úpravy potrebné podľa citovaného rozsudku použiť analógiu legis, tzv. absorpčnú zásadu.

Jej podstata spočíva v absorpcii sadzieb (teda príslušný trest pohlcuje miernejší). Zbiehajúce delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov (závažnosť pritom treba posudzovať predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu deliktu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym predpisom určená). V tom, že prvostupňová inšpekcia v danom prípade pri ukladaní sankcie za správne delikty žalobcovi túto absorpčnú zásadu neaplikovala, tak nesprávne uložila sankciu tým, že výšky sankcií za jednotlivé správne delikty sčítala, a preto zapríčinila výskyt takej vady, ktorá má vplyv na zákonnosť rozhodnutia.

17. Ďalej podľa krajského súdu s dôrazom kladeným na obsah ustanovení § 46 a § 47 ods. 1, 2 a 3 Správneho poriadku vyslovil, že nielen prvostupňová inšpekcia ale aj žalovaná pochybili pri ukladaní pokuty pri právnej kvalifikácii podľa § 78 ods. 2 písm. zh) zák. č. 223/2001 Z. z., nakoľko mylne uviedli ustanovenie § 78 ods. 2 písm. zh) namiesto správneho ustanovenia § 78 ods. 2 písm. zi), na ktoré odkazuje § 52 ods. 1 písm. k) zák. č. 223/2001 Z. z. v znení účinnom v čase, kedy došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany kontrolovaného subjektu (t. j. k 31.12.2008).

Podľa § 52 ods. 1 písm. k) zák. č. 223/2001 Z. z. v znení účinnom v čase spáchania skutku spracovateľ starých vozidiel je povinný vystaviť pri prevzatí starého vozidla na spracovanie potvrdenie o prevzatí starého vozidla na spracovanie podľa vzoru ustanoveného vykonávacím predpisom [§ 68 ods. 3 písm. j)] a jeden exemplár odovzdať držiteľovi starého vozidla, prípadne inej osobe, od ktorej staré vozidlo prevzal, ak túto povinnosť za neho nevykonáva osoba vykonávajúca zber starých vozidiel (§ 52a).

Podľa § 78 ods. 2 písm. zh) a zi) zák. č. 223/2001 Z. z. v hore účinnom znení pokutu do 500.000,-- Sk uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe-podnikateľovi, ktorá

zh) nakladá s elektroodpadom v rozpore s § 54g,

zi) nesplní povinnosť podľa § 50 alebo § 52 alebo vykonáva zber starých vozidiel v rozpore s § 52a.

18. Súčasne krajský súd poukázal na právne názory vyslovené prostredníctvom pôvodného rozsudku Najvyššieho súdu, ktorý najmä zdôraznil aplikáciu ust. § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z. a zákonnú možnosť orgánu štátneho dozoru po zistení porušenia povinnosti, ak je to možné alebo účelné, uložiť porušovateľovi konkrétnej povinnosti opatrenie na nápravu s určením lehoty, v ktorej má opatrenie na nápravu vykonať.

V súvislosti s uvedeným Najvyšší súd predovšetkým uviedol, že:

„z § 73 ods. 2 ako generálneho pravidla aplikovaného pri zistenom porušení povinnosti vyplýva, že pokutu uloží orgán štátneho dozoru až subsidiárne („...uloží mu opatrenie...“), t.j. ak kontrolovaný nevykoná opatrenie na nápravu alebo opatrenie nie je možné alebo účelné uložiť, v každom prípade však je povinný uviesť náležité a dostatočné dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že neúčelnosti alebo nemožnosti uloženia opatrenia na nápravu a až následne pristúpiť k uloženiu pokuty.“

19. S uvedeným sa krajský súd stotožnil, t. j. že neúčelnosť uloženia pokuty v daných prípadoch nebola zdôvodnená zákonným spôsobom. Odôvodnenie, že v prípade kontrolou zistených nedostatkov u žalobcu ide o správne delikty, ktorými v danom čase, kedy zákon vyžadoval postup podľa ustanovení zákona, došlo k porušeniu zákona o odpadoch a z tohto dôvodu nebolo možné uložiť opatrenia na nápravu, ktoré nezmenia nedodržanie povinnosti subjektu v určenom čase, ktorý už uplynul, t. j. v okamihu nakladania s odpadmi, v ktorom sa malo postupovať v súlade so zákonom, krajský súd

vyhodnotil ako irelevantné.

III.

Odvolanie žalovanej/stanoviská

A)

20. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 12.11.2013 (č. 1. 58) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaná v súlade s § 205 O.s.p. uviedla ako dôvody odvolania to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

21. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie dôvody žalovanej: nesúhlas s aplikáciou tzv. absorpčnej zásady, kedy nie je možné uložiť páchatelovi tzv. celkovú sankciu, t. j. že výšky sankcií za jednotlivé správne delikty sa sčítajú, a navyše v svojom pôvodnom rozsudku sp. zn. 3S/11/2010 - 87 z 28.01.2011 krajský súd nevytkol žalovanej nepoužitie absorpčnej zásady pri ukladaní sankcie, v čase vydania prvostupňového rozhodnutia, ako aj rozhodnutia žalovanej táto použila označenia ustanovení, t. j. § 78 ods. 2 písm. zh) a § 52 ods. 1 písm. k) zák. č. 223/2001 Z. z. platných v čase vydania týchto rozhodnutí, nakoľko uvedený zákon v svojich prechodných ustanoveniach k jednotlivým novelám neustanovuje, že v správnych konaniach sa aplikujú ustanovenia právneho predpisu účinného v čase, kedy došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany kontrolovaného subjektu a k neobjasneniu nevyužitia ustanovenia § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z. o možnosti uložiť opatrenie na nápravu žalovaná opätovne zdôraznila nemožnosť a neúčelnosť uloženia takýchto opatrení na nápravu s prihliadnutím aj na názory vyslovené prostredníctvom rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžp 6/2008, , a preto priamo uložila žalobcovi sankciu za zistené porušenie zák. č. 223/2001 Z. z. a tiež sa vyjadrila k právnym dôsledkom a časovým zisteniam vykonanej kontroly.

22. Záverom žalovaná požiadala, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil s tým, že žalobu zamietne a a žalobkyni náhradu trov konania nepriznáva.

B)

23. Žalobkyňa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vo svojom vyjadrení zo dňa 25.11.2013 (č. 1. 64)

- podporila právny názor krajského súdu o použití tzv. absorpčnej zásady, ktorý bol v rozhodovacej praxi potvrdený najmä prostredníctvom judikatúry Najvyššieho súdu (napríklad sp. zn. 3Sžn 68/2004, 8Sžo 147/2008, 2Sžf 9/2010, 5Sž 21/2010 alebo sp. zn. 2Sžf 44/2011), ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad rozsudok vo veci účastníkov Neumeister v. Rakúska republika),
- vyjadrila sa k odlišnému záveru prezentovanom krajským súdom v rozsudku sp. zn. 3S/11/2010,
- k námietke žalovanej, že pri ukladaní pokút nie je potrebné aplikovať právny predpis účinný v čase, kedy došlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany kontrolovaného subjektu, žalobkyňa s poukazom na ustanovenie čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky zaujala celkom odlišný výkladový postoj a
- polemizovala s možnou preskúmateľnosťou časťou napadnutého rozhodnutia žalovanej v časti, kde z preskúmaných rozhodnutí nevyplýva, akú správnu úvahu použili a na základe akých skutočností dospeli k záveru, že v prípade jednotlivých porušení žalobkyne nebolo možné a účelné uložiť opatrenia na nápravu.

24. Záverom žalobkyňa navrhla odvolanie žalovanej zamietnuť ako nedôvodné.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

25. Najvyšší súd ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle

§ 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o spore týkajúcom sa zákonnosti rozhodnutia o uloženej sankcii vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

26. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobkyne), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

27. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zrušení napadnutého rozhodnutia, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutie žalovanej, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobkyne (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovanej.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

28. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovanou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobkyňa domáha preskúmania rozhodnutia žalovanej, je najmä právna otázka, či skutok, ktorý mala údajne spáchať žalobkyňa, je nutné posudzovať podľa právnych predpisov účinných v čase rozhodovania správneho orgánu alebo v čase spáchania skutku.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

29. Žalovaná svoje odvolanie oprela o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovanej krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej na účely rozsudku tiež „ESLP“) [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne.

30. Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné

odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

31. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konania v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytykala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

1/ K aplikácii absorpčnej zásady:

32. Predovšetkým žalovaná brojila proti aplikácii tzv. absorpčnej zásady s tým, že krajský súd v svojom pôvodnom rozsudku sp. zn. 3S/11/2010-87 z 28.01.2011 nevytkol žalovanej nepoužitie uvedenej absorpčnej zásady pri ukladaní sankcie.

V svojich argumentoch najmä zdôraznila to, že [nasleduje citácia relevantných argumentov žalovanej]:

„Žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán pri vydávaní žalobcom napadnutých rozhodnutí postupoval výlučne podľa platných právnych predpisov, t.j. podľa zákona o odpadoch a správneho poriadku, tak ako mu to ukladá čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Tieto predpisy, najmä zákon o odpadoch, ako osobitný právny predpis, v žiadnom zo svojich ustanovení princíp absorpčnej zásady nezakotvuje. Zákon o odpadoch dokonca ani nedáva správnemu orgánu možnosť (fakultatívne) zváženia uloženia pokuty. Zákon o odpadoch ustanovuje uloženie pokuty taxatívne pre všetky správne delikty vymenované v § 78 zákona o odpadoch.

Ak teda krajský súd v svojom rozsudku poukázal na nedostatok špeciálnej úpravy v predpisoch, podľa ktorých žalovaný a prvostupňový správny orgán rozhodovali a postupovali (s ohľadom na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR), a teda mal vedomosť o tejto situácii, mal prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP a postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska v danej veci. "

33. Naopak žalobkyňa na podporu svojich argumentov citovala niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu ako aj judikaturu ESLP (viď bod č. 23).

34. Najvyšší súd k obidvom právnym tvrdeniam účastníkov zaujal nasledujúce stanovisko. Krajský súd v podstate s poukazom na právne názory vyslovené v pôvodnom rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 8Sžp/10/2011 tvrdí (str. 15 a 16 napadnutého rozsudku), že konania týkajúce sa uplatňovania práva odpadového hospodárstva vrátane konania, ktoré je predmetom prejednávanej veci, v ktorom sa konštatuje porušenie viacerých povinností opísanými skutkami žalobkyne s následkom uloženia pokuty, majú na účely Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd jednoznačne trestnoprávnu povahu.

35. S prihliadnutím na judikaturu ESLP však musí Najvyšší súd tiež vysloviť záver, že samotné formálne označenie rozhodnutia o uložení sankcie nie je pre ESLP rozhodujúcim kritérium. Navyše ESLP rozlišuje rozhodnutia trestnoprávnej povahy, ktoré zaraďuje do „tvrdého jadra“ vymedzeného rozhodovacou činnosťou tohto súdu, a potom akceptuje skupinu rozhodnutí o sankciách, ktoré tam už nepatria.

Rovnako ako krajský súd aj Najvyšší súd podčiarkuje dôležitosť takto nastolenej otázky, nakoľko ESLP vyžaduje prísnejšie procesné záruky a prísnejšie kritériá preskúmania v prípade trestného konania a aplikácie trestného práva, ako je tomu v prípade civilného (t. j. správneho) súdnictva ako aj v iných sankčných konaniach.

36. Pri rozhodovaní o tom, či sa konanie týkajúce sa spoločensky nežiaduceho (t. j. protiprávneho) konania má považovať za „trestné“ konanie, ESLP vyzdvihuje tri rozhodné kritériá, po prvýkrát sformulované v rozsudku ESLP Engel a spol. v. Holandsko z 08. júna 1976 (séria A, č. 22), marg. č. 82.

Východiskovým kritériom je formálna klasifikácia rozhodnutia v príslušnom právnom poriadku. V citovanom rozsudku Engel však EŠLP kladie oveľa väčší dôraz na druhé a tretie kritérium, ktorými sú povaha deliktu a miera závažnosti sankcie, ktorú možno páchatelovi tohto deliktu uložiť. V tomto smere vyslovil, že považuje za relevantné, či sa sankcia ukladá na základe všeobecnej normy určenej všetkým občanom a nie skupine s osobitným postavením a či má predstavovať najmä trest na odstrašenie od recidívy a nie peňažnú náhradu škody. Potom sa odlišuje od tvrdého jadra trestného práva, v dôsledku čoho sa trestnoprávne záruky nebudú nevyhnutne uplatňovať v celom rozsahu (zdôraznené EŠLP v jeho neskoršej judikatúre, napríklad rozsudok EŠLP Jussila v. Fínsko /Veľká komora/ z 23. novembra 2006, sťažnosť č. 73053/01).

37. Vzhľadom na hore uvedené kritéria rozsudku Engel si Najvyšší súd osvojuje záver, že konanie, ktorým sa ukladá pokuta za porušenie pravidiel odpadového hospodárstva, nepatrí do „trestnoprávnej časti“ článku 6 ods. 1 Dohovoru, hoci uvedené oprávnenie orgánu štátu uložiť pokutu je zakotvené v právnom predpise označenom ako zákon, t. j. so všeobecnou pôsobnosťou.

Avšak tento, zákonodarcom označený ako správny delikt, spočíva v konaní, ktorého materiálna nebezpečnosť nie je tak vysoká, aby sa vo všeobecnosti považovala za nekalé a škodlivé konanie pre celú spoločnosť, pričom v trestnom zákone je zakotvená skutková podstata trestného činu, ktorá už tieto znaky obsahuje (viď trestný čin uvedený v § 302 v spojení s § 124 Trestného zákona).

38. Navyše, v prejednáwanej veci výšky jednotlivých pokút uložené prvostupňovou inšpekciou v celkovej sume 1 600,- € v žiadnom prípade nenasvedčujú tomu, že by uvedeným konaním žalobkyne došlo k tak závažným následkom, proti ktorým smeruje najmä a prevažne trestajúci a odstrašujúci charakter takto uloženej pokuty.

39. Tiež krajský súd pri svojej argumentácii o nepreskúmateľnosti procesu ukladania pokút poukazuje na to, že zákon č. 223/2001 Z. z. výslovne neupravuje postup správnych orgánov pri postihu za súbeh viacerých deliktov, čo malo podľa krajského súdu (str. 16 ods. 3) nastať v prejednáwanej veci, t. j. krajský súd vyslovuje svoje presvedčenie o neúplnosti právnej úpravy (*vacuum et silentio legis*) ukladania pokút za správne delikty a naznačuje, ako existenciu takto vymedzenej medzery v zákone napraviť.

Na základe týchto záverov, odvolávajúc sa pri rozhodnutí Najvyššieho súdu na podporný účinok trestného práva v správnom trestaní, dochádza krajský súd k nezvratnému záveru o nutnosti analogicky aplikovať princípy trestného práva, konkrétne absorpčnú zásadu na ukladanie pokút v správnom trestaní.

40. V súvislosti s tvrdanou nejasnosťou zákona č. 223/2001 Z. z., teda čo sa týka úpravy ukladania pokút pri súbehoch viacerých skutkov, Najvyšší súd odkazuje aj na teoretické závery právnej vedy (viď napríklad Gerloch. A. - Teorie práva, 3. vydanie, Plzeň 2004) o uplatniteľnosti analógie v práve.

Podľa uvedenej právnickej literatúry medzi metódy logického výkladu patrí aj „argumentom per analogiam“, ktorá má svoj základ v podobnosti určitých príkladov, avšak vždy musí orgán aplikácie práva posúdiť, či analógia nie je v konkrétnej veci vylúčená. Podľa uvedenej literatúry vo verejnom práve analógia nie je vôbec použiteľná, pokiaľ ide o rozsah právomoci a o pôsobnosť štátnych orgánov, nakoľko tieto môžu iba to, čo im zákon výslovne dovolí v medziach ústavy. Celkom výnimočným druhom tohto výkladu je „argumentum per analogiam iuris“, kedy sa právnymi normami výslovne neupravená vec posúdi podľa právnych princípov príslušného právneho odvetvia alebo všeobecných právnych princípov, avšak pod tou podmienkou, že za účelom naplnenia zásady predvídateľnosti práva sa musí konajúci súd vyhnúť prekvapivému a nečakanému rozhodnutiu.

41. Oblasť verejného práva, kam spadá úprava ukladania sankcií aj pri práve odpadového hospodárstva, je dominantne ovládaná koncepciou výkonu štátnej moci „*secundum et intra legem*“, ako správne žalovaná argumentovala, a ktorá je zakotvená v čl. 2 ods. 2 ústavy. Medzery v práve podľa tejto koncepcie neexistujú (viď aj vyššie prezentované závery k analógii iuris).

42. Za účelom zabezpečenia predvídateľnosti práva musí správny súd pri jeho aplikácii vychádzať z

uznaných formálnych prameňov práva. V tejto súvislosti nie bez významu sú právne účinky odporúčaní Rady Európy, pri ktorých z nedávnej judikatúry ESLP vyplýva, že ESLP ich akceptoval ako relevantné právne dokumenty. Avšak ani z obsahu zásad zakotvených v Odporúčaní č. R (91) 77 o správnych sankciách vôbec nevyplyva snaha členských štátov Rady Európy absolútne vylúčiť možnosť kumulatívneho ukladania sankcií za jednotlivé správne delikty a naopak toto podriaďovať pod uplatňovanie absorpčnej zásady ako zásady trestného práva.

43. Navyše vo vzťahu k absorpčnej zásade pri stanovovaní výšky sankcií Najvyšší súd poukazuje na odlišný mechanizmus tejto zásady v trestnom práve, ktorej uplatnenie nemá vždy spoločný mechanizmus a predpoklady v správnom práve. Naopak, je nepochybný úmysel zákonodarcu v prejednávanej veci presne určiť kritéria pre stanovenie výšky pokuty prostredníctvom ustanovenia § 79 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z.

Pritom tam uvedené kritéria nemajú charakter priťažujúcich alebo poľahčujúcich okolností, ale ide všeobecne o kritéria, ktoré sa na správny delikt v medziach zistených skutočností alebo aplikujú alebo nepoužívajú.

Podľa § 79 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z. v znení účinnom v čase vydania napadnutého rozhodnutia pri ukladaní pokuty sa prihliada najmä na závažnosť a čas trvania protiprávneho konania, na rozsah ohrozenia zdravia ľudí a životného prostredia, prípadne na mieru ich poškodenia.

44. Takisto aj z Ústavy Slovenskej republiky vyplýva zámer osobitne odlišiť, resp. striktné oddeliť trestné sankcie od administratívneho trestania. Predovšetkým Najvyšší súd poukazuje na čl. 49 ústavy, ktorý prísne terminologicky odlišuje právomoc zákonodarcu pri určovaní sankcií v oblasti trestného a správneho práva, vrátane čl. 50 ods. 1 ústavy spresňujúcim procesom stanovenia výšky sankcie.

Nemenej významným kritériom pre posudzovanie aplikovateľnosti trestného práva na oblasť správneho trestania je aj delenie právomocí orgánov štátu pri rušení uložených sankcií, t. j. prezident republiky v zmysle čl. 102 ods. 1 písm. j) ústavy odpúšťa (zmiernuje) tresty uložené súdmi v trestnom konaní; naopak vláda v zmysle čl. 119 písm. l) ústavy je oprávnená rozhodnúť o udelení amnestie vo veciach priestupkov.

Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

Podľa čl. 50 ods. 1 ústavy len súd rozhoduje o vine a treste za trestné činy.

45. K týmto odlišnostiam sa pridružuje aj individuálne oprávnenie žalovaného na zmiernenie tvrdosti zákona podľa § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z., v zmysle ktorého prvostupňová inšpekcia je oprávnená neuložiť dotknutej osobe pokutu, ak naplní podmienky včasnej spolupráce.

Takisto je neprehliadnuteľný rozdiel medzi charakterom trestného práva, ktoré postihuje trestaním fyzické osoby trestom odňatia slobody ako vysoko cenenej hodnoty života fyzickej osoby, avšak v oblasti priestupkov ide o špeciálne subjekty páchatel'ov, t. j. najmä o právnické osoby, u ktorých absorpčná zásada používaná pri vymereaní je celkom logicky nahradená peňažnou sankciou zameranou na postihnutie príjmovej zložky uvedených osôb.

Podľa § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z. v citovanom znení platí, že ak orgán štátneho dozoru zistí porušenie povinnosti alebo iný nedostatok v činnosti kontrolovaného, upozorní ho na to a, ak je to možné alebo účelné, uloží mu opatrenie na nápravu a určí mu lehotu, v ktorej má opatrenie na nápravu vykonať. Ak kontrolovaný nevykoná v určenej lehote opatrenie na nápravu, alebo ak opatrenie na nápravu nie je možné alebo účelné uložiť, orgán štátneho dozoru uloží kontrolovanému pokutu.

46. Na základe hore uvedených právnych názorov je Najvyšší súd viac rezervovaný k názorom týkajúcim sa absolútneho vnášania inštitútov vnútroštátneho trestného práva do správneho trestania, hoci ich (viď najmä bod č. 42) a priori celkom neodmieta. Preto sa stotožnil s argumentáciou žalovanej a v tejto časti zrušujúce dôvody krajského súdu odmietol.

Preto sa na jednej strane nestotožnil ani s názormi krajského súdu o nutnosti uplatňovať trestnoprávnu absorpčnú zásadu pri ukladaní pokút za správne delikty (viď aj právne názory vyslovené v rozsudku sp. zn. 1Sžhp/1/2009) a preto sa aj odchyľil od právnych názorov vyslovených v rozsudku 8Sžp/10/2011 zo dňa 22.03.2012.

47. Naopak Najvyšší súd nemôže súhlasiť s argumentáciou žalovanej, že pri odôvodnení prvostupňového rozhodnutia, ako aj rozhodnutia žalovanej táto použila označenia hmotnoprávných noriem, t. j. § 78 ods. 2 písm. zh) a § 52 ods. 1 písm. k) zák. č. 223/2001 Z. z. platných v čase vydania týchto rozhodnutí.

Správne tak krajský súd ako aj žalobkyňa poukazovali na zásadu časovej a vecnej súvislosti správnych deliktov, t. j. že v zmysle zásady právnej istoty, ktorá je imanentnou súčasťou materiálneho právneho štátu (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy), je jednotlivec povinný v zmysle čl. 2 ods. 3 ústavy dodržiavať oficiálne mu oznámené zákazy správania (najmä fikcia znalosti právneho poriadku).

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 3 ústavy každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

48. Čo sa týka neobjasnenia nevyužitia ustanovenia § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z. z. o možnosti uložiť opatrenie na nápravu, žalovaná okrem opätovnej argumentácie o nemožnosti a neúčelnosti uloženia takýchto opatrení na nápravu položila dôraz aj na názory vyslovené prostredníctvom rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 5Sžp 6/ 2008.

Z uvedeného rozsudku konajúci senát cituje:

„Naopak jednoznačným kritériom na vyhodnotenie nezrozumiteľnosti súdneho rozhodnutia je taký rozpor medzi obsahom výroku a odôvodnenia spočívajúcim vo veľkom množstve dôvodov, z ktorých však nevyplýva žiadny logický záver, prečo bol výrok takto vyhlásený.

Ako už Najvyšší súd hore uviedol, napadnutý rozsudok vo svojom odôvodnení obsahuje logické argumenty a relevantné právne závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem (najmä § 2, § 7, § 18 až 20 zák. č. 223/2001 Z. z.) začlenené do odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Za tohto právneho stavu je nutné námietku žalobcu o nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia striktne odmietnuť.

Vo vzťahu k námietke správne úvahy a preskúmateľnosti jej aplikácie v prípade § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z.z. Najvyšší súd poukazuje na obsah ust. § 245 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

.....

Pri preskúmaní tej časti napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týka opodstatnenosti uloženia pokuty, pre Najvyšší súd nado všetky pochybnosti vyplýva, že žalovaná neprekročila ani medze ani hľadiská ustanovené zák. č. 223/2001 Z.z., keď situáciu zistenú počas kontroly vyhodnotila ako tak závažné porušenie, ktoré smerovalo k uloženiu pokuty a nie také porušenie, kedy by bolo postačujúce (viď hore uvedená formulácia „ak je to možné alebo účelné“) v zmysle hore cit. ust. § 73 ods. 2 zák. č. 223/2001 Z.z. uložiť opatrenie na nápravu."

49. Z citovaného rozsudku jednoznačne vyplýva, že Najvyšší súd videl zákonnosť vtedy preskúmaného napadnutého rozhodnutia žalovaného v tom, že dostatočným spôsobom odôvodnil, prečo zo situácie zistenej počas kontroly (závažné porušenie predpisov o odpadovom hospodárstve) mu nevyplývali závery na to, aby bolo postačujúce riešiť zistený stav uložením opatrení na nápravu tohto stavu.

Naopak krajský súd argumentoval, že :

„Súd sa v danom prípade stotožňuje s námietkou žalobcu, že neúčelnosť uloženia pokuty v daných prípadoch nebola zdôvodnená zákonným spôsobom. Odôvodnenie, že v prípade kontrolou zistených nedostatkov u žalobcu ide o správne delikty, ktorými v danom čase, kedy zákon vyžadoval postup podľa ustanovení zákona, došlo k porušeniu zákona o odpadoch a z tohto dôvodu nebolo možné uložiť opatrenia na nápravu, ktoré nezmenia nedodržanie povinnosti subjektu v určenom čase, ktorý už

uplynul, t.j. v okamihu nakladania s odpadmi, v ktorom sa malo postupovať v súlade so zákonom je irelevantné. Z ust. § 73 ods. 2 zákona o odpadoch je nepochybné, že opatrenia na nápravu môže orgán štátneho dozoru uložiť ak zistí porušenie povinnosti alebo iný nedostatok v činnosti kontrolovaného, t. j. ukladá opatrenia v čase kedy k porušeniu povinnosti došlo. Ustanovenie § 73 ods. 2 nemá teda na mysli ukladanie opatrení v štádiu prevencie zameranú na predchádzanie protiprávneho konania ukladáním opatrení na nápravu. Z odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu a žalovaného teda nevyplýva akú správnu úvahu použili a na základe akých skutočností dospeli k záveru, že v prípade jednotlivých porušení právnej povinnosti žalobcu nebolo možné a účelné uložiť opatrenia nápravu, ale pristúpili k uloženiu pokuty. Za takýchto okolností sú rozhodnutia správnych orgánov v tomto smere nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov."

a v uvedených argumentoch Najvyšší súd nezistil žiadny nesúladi so zákonom.

V.

50. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností ako aj s prihliadnutím na námietky žalobcu a na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach (s výnimkou vyššie uvedených poznámok k sp. zn. 8Sžp/10/2011), Najvyšší súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, a preto ho podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Preto bude ďalšou úlohou žalovanej, ak zotrvá na svojom postoji za zistené skutky uložiť pokutu, pridržať sa vyššie uvedených záväzných právnych názorov odvolacieho súdu.

51. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

52. Výška priznaných náhrad trov konania sa skladá :

1. Z náhrady trov právneho zastúpenia, ktoré právna zástupkyňa žalobkyne listom z 25.11.2013 v zmysle vyhl. č. 655/2004 Z. z. vyčíslila a Najvyšší súd uznal:

1.1. Trovy právneho zastúpenia na odvolacom súde

1.1.1. podanie vyjadrenia (13) 1 úkon práv. pomoci 130,16 €

1.1.1.1. prislúchajúca náhrada rež. paušálu 7,81 €

celkom odmena: 137,97 €

Nakoľko úspešná žalobkyňa bola zastúpená advokátom, je nutné podľa § 149 ods. 1 O.s.p. zaplatiť jej priznanú náhradu trov. Bližšie údaje potrebné na overenie správnosti určenia náhrady trov konania sa nachádzajú v súdnom spise.

53. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (následky vyplývajúce z porušenia predpisov o ochrane životného prostredia sú podmienené verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).